

Nordiskt tullavtal

[8801] Förordning (1982:801) om tillämpning av ett avtal mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om ömsesidigt bistånd i tullfrågor

Det avtal mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om ömsesidigt bistånd i tullfrågor som har undertecknats den 11 september 1981 skall gälla här i riket från och med den 26 augusti 1982.

Avtalet bifogas denna förordning i svensk text som bilaga ([8851] o.f.).

Tullverket skall för svensk del fullgöra de uppgifter som anges i artikel 13 [8863] i avtalet. *Förordning (1999:495)*.

Bilaga

Avtal (SÖ 1981:24) mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om ömsesidigt bistånd i tullfrågor

Regeringarna i Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge som önskar ingå ett avtal om samarbete mellan tullmyndigheterna för att säkerställa en riktig tillämpning av tullagstiftningen och för att bekämpa överträdelser av densamma har, med hänvisning till rekommendationen den 5 december 1953 från Tullsamarbetsrådet i Bryssel om ömsesidigt administrativt bistånd [7955], till stadgan den 2 april 1975 för samarbete mellan de nordiska centrala tulladministrationerna (tullstyrelserna) och till samarbetsöverenskommelsen den 23 mars 1962 mellan Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige enats om följande:

Artikel 1 – Definitioner

[8851] 1. Med "stat" förstås i detta avtal en av de fördragsslutande staterna.

2. Med "tullagstiftning" förstås i detta avtal bestämmelser i lag eller annan författning om tull, skatt och andra avgifter, bidrag eller förbud, inskränkningar och kontrollåtgärder såvitt avser införsel, utförsel eller transitering av varor – härunder inbegripet sundhets- och säkerhetsbestämmelser – och betalningsmedel.

3. Med "tullmyndighet" förstås i detta avtal staternas centrala tulladministrationer och, efter särskilt bemyndigande, deras underlydande myndigheter.

Artikel 2 – Tillämpningsområde

[8852] 1. Staterna är ense om att lämna varandra ömsesidigt bistånd genom tullmyndigheterna i överensstämmelse med bestämmelserna i detta avtal

- a) för att säkerställa en riktig tillämpning av deras tullagstiftning;
- b) för att förhindra, utreda och beivra överträdelser av tullagstiftningen;
- c) i ärenden angående indrivning av fordringar och delgivning i samband med tillämpning av tullagstiftningen.

2. Bistånd inom ramen för detta avtal lämnas enligt den anmodade statens rätt och inom ramen för tullmyndighetens behörighet och resurser.

Artikel 3 – Uppsikt över personer och transportmedel

Förordning (1982:801) om tillämpning av ett avtal mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om ömsesidigt bistånd i tullfrågor

Uppdaterad:

[8853] Tullmyndigheterna håller självmant eller på begäran särskild uppsikt över bland annat

1. personer som är kända eller misstänkta för att begå överträdelse av annan stats tullagstiftning och
2. transportmedel som misstänks bli brukade vid överträdelse av annan stats tullagstiftning.

Artikel 4 – Meddelande av upplysningar

[8854] Tullmyndigheterna lämnar varandra

1. självmant eller på begäran alla tillgängliga upplysningar om
 - a) verksamhet som misstänks leda till överträdelse av annan stats tullagstiftning;
 - b) personer som är kända eller misstänkta för att begå överträdelse av annan stats tullagstiftning;
 - c) transportmedel som misstänks bli brukade vid överträdelse av annan stats tullagstiftning;
 - d) nya hjälpmedel eller metoder för att begå överträdelse av tullagstiftningen;
 - e) varor som är kända för att vara föremål för olovlig trafik;
 - f) andra förhållanden som är av intresse i samband med överträdelse av tullagstiftningen,
2. på begäran alla tillgängliga upplysningar om varuförseln som finns i tulldeklarationer, intyg, ursprungscertifikat, fakturor och andra handlingar eller i motsvarande databehandlat material,
3. på begäran alla tillgängliga handlingar som utfärdats i samband med tullbehandling av varor i annan stat, då en tullmyndighet behöver dem för att exempelvis få bekräftat
 - a) att varor för vilka åtnjuts förmån vid utförsel till annan stat uppfyller villkoren härför;
 - b) att varor, som förts in till en stat, blivit lagligen utförda från annan stat;
 - c) att varor, som förts ut från en stat, blivit lagligen införda till annan stat.

Artikel 5 – Utredning

[8855] 1. Tullmyndighet, som anmodas lämna bistånd, gör den utredning som behövs för att efterkomma framställningen. Resultatet härav meddelas den tullmyndighet, som begärt bistånd.

2. Tullmyndigheterna kan i enskilda fall avtala att tjänstemän, som handlägger ärende som berör två eller flera stater, skall kunna närvara vid utredning och annan behandling av ärendet på annan stats territorium såvida det inte strider mot denna stats nationella lagstiftning.

Artikel 6 – Biståndsframställnings form och innehåll

[8856] 1. Begäran om bistånd görs skriftligen. De handlingar, som behövs för att framställningen skall kunna efterkommas, inklusive eventuella föreskrifter eller beslut av behöriga myndigheter, som ligger till grund för handlingarna, kan bifogas antingen i original eller bestyrkt kopia eller avskrift.

2. I brådskande fall kan framställning göras muntligt eller per telefon och, om så behövs, bekräftas skriftligen.

Artikel 7 – Bruk av upplysningar och handlingar

[8857] 1. Upplýsingar och handlingar, som inhämtats enligt bestämmelserna i detta avtal, kan användas som bevis i enlighet med avtalets syfte och inom ramen för dess tillämpningsområde.

2. Önskar någon använda upplýsingarna eller handlingarna till andra ändamål än vartill de inhämtats, måste uttryckligt samtycke inhämtas från den tullmyndighet som lämnat dem.

3. Upplýsingarna, handlingarna m.m. skall i övrigt behandlas som hemliga i den stat som mottagit dem.

Artikel 8 – Undantag från skyldigheten att lämna bistånd

[8858] 1. Om efterkommandet av en framställning att lämna bistånd antas vara ägnat att skada den anmodade statens suveränitet, säkerhet, allmänna rättsprinciper (ordre public) eller andra väsentliga intressen kan denna stats tullmyndighet helt eller delvis vägra bistånd eller göra det beroende av att bestämda villkor eller föreskrifter uppfylles.

2. Efterkommes inte en framställning om bistånd skall den anmodade staten utan dröjsmål underrättas om beslutet och skälet till detta.

Artikel 9 – Delgivningar

[8859] 1. Delgivning enligt detta avtal skall ske i den ordning som för liknande delgivning tillämpas enligt lagstiftning eller administrativ praxis i den stat hos vilken delgivning begärts. Begäran om delgivning av handling skall innehålla kort uppgift om handlingens innehåll.

2. Om den stat som begär delgivningen så önskar, kan delgivning ske i särskild form, i den mån det begärda förfarandet står i överensstämmelse med lagstiftningen i den stat i vilken delgivningen skall ske.

3. Såsom bevis om delgivningen skall gälla antingen ett daterat och bestyrkt erkännande av den, med vilken delgivningen skett, eller ett intyg av vederbörande myndighet i den stat, hos vilken delgivningen begärts, utvisande formen och tiden för delgivningen.

Artikel 10 – Indrivning

[8860] 1. Tullmyndighet skall på anmodan bistå med indrivning av annan stats fordringar, som uppstått vid tillämpning av tullagstiftningen.

2. Framställning om bistånd med indrivning av en fordran får göras endast om fordringen inte kan indrivas i den anmodande staten utan väsentliga svårigheter. Fordringen skall vidare överstiga ett visst fastställt minimibelopp.

3. Till anmodan om indrivning skall fogas handling av vilken grunden för fordringen framgår samt intyg från behörig myndighet om att beslutet är exigibelt.

4. Fordran som är exigibel i den anmodande staten skall erkännas som exigibel i den anmodade staten. Bistånd för indrivning skall verkställas med iakttagande av de preskriptionsregler som gäller för indrivning av fordran på motsvarande slag enligt lagstiftningen i den anmodade staten.

5. I framställningen skall lämnas upplýsing om tidpunkten när rätten att driva in fordringen helt eller delvis upphör enligt den anmodande statens lagstiftning.

6. Indrivning skall ske i den anmodade statens valuta efter den officiella valutakursen den dag framställningen mottagits.

Förordning (1982:801) om tillämpning av ett avtal mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om ömsesidigt bistånd i tullfrågor

Uppdaterad:

7. Indrivning av annan stats fordran skall verkställas på samma sätt som indrivning av motsvarande fordran i den anmodade staten.

8. Om invändningar görs mot indrivning enligt detta avtal, avgörs ärendet av behöriga myndigheter i den anmodade staten i enlighet med denna stats rätt.

9. För fordringar som skall indrivnas enligt detta avtal gäller ej sådan särskild förmånsrätt, som kan gälla motsvarande fordringar i den anmodade staten.

10. I ärende om indrivning av fordringar enligt detta avtal får rättegångsförfarande inte inledas vid annan domstol än förvaltningsdomstol ej heller konkurs begäras i den stat, hos vilken indrivning begärts, med mindre behöriga myndigheter i berörda stater blivit eniga därom.

11. Upphör eller ändras fordran, skall den anmodade myndigheten snarast möjligt underrättas.

Artikel 11 – Betalningsansånd, inställande av indrivning och överföring av influtet belopp

[8861] 1. Tullmyndigheten i den anmodade staten fattar beslut om medgivande av avbetalning och betalningsansånd.

2. Om en fordran inte går att driva in, återsändes framställningen med anteckning om föreliggande omständigheter samt tillgänglig dokumentation till tullmyndigheten i den anmodande staten.

3. Belopp som drivits in skall överföras till tullmyndigheten i den anmodande staten. Undantag från denna regel görs för avgifter och kostnader, som utgår enligt den anmodade statens lagstiftning.

Artikel 12 – Kostnader

[8862] Med undantag för vad som utgått i ersättning till sakkunniga svarar den anmodande staten icke för utgifter som uppstår vid handläggning av framställning enligt detta avtal.

Artikel 13 – Avtalets genomförande

[8863] Tullmyndigheterna vidtar erforderliga åtgärder och fastställer närmare riktlinjer för genomförande och tillämpning av avtalet.

Anm. Se [8871].

Artikel 14 – Giltighetsområde

[8864] Detta avtal skall icke tillämpas för Danmarks vidkommande på Grönland, för Norges vidkommande på Svalbard, Jan Mayen och norska utomeuropeiska besittningar. *Förordning (1989:778).*

Artikel 15 – Ratifikation, ikraftträdande och uppsägning

Förordning (1982:801) om tillämpning av ett avtal mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om ömsesidigt bistånd i tullfrågor

Uppdaterad:

[8871] GTS k (TFS 1982:48) med riktlinjer för genomförande och tillämpning av avtalet den 11 september 1981 mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om ömsesidigt bistånd i tullfrågor

Med stöd av förordningen (1982:801) om tillämpning av ett avtal mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om ömsesidigt bistånd i tullfrågor [8801] föreskriver Generaltullstyrelsen följande.

För genomförande och tillämpning av avtalet den 11 september 1981 mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om ömsesidigt bistånd i tullfrågor gäller i enlighet med artikel 13 [8863] i avtalet de riktlinjer som anges i bilaga till denna kungörelse.

Bilaga

Riktlinjer för genomförande och tillämpning av avtalet den 11 september 1981 mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om ömsesidigt bistånd i tullfrågor

För att genomföra och tillämpa avtalet den 11 september 1981 mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om ömsesidigt bistånd i tullfrågor ([8851] o.f.) har tullmyndigheterna i Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge i enlighet med artikel 13 enats om följande:

1) Med "staternas centrala tulladministrationer" i artikel 1 [8851], punkt 3, avses i Sverige: Generaltullstyrelsen

Danmark: [Direktoratet for Toldvaesenet] (*Skatteministeriet, Told- og Skattestyrelsen*)

Finland: Tullstyrelsen

Island: Finansministeriet

Norge: Toll- og avgiftsdirektoratet

2) Med "centralbank" avses i

Sverige: Sveriges Riksbank

Danmark: Danmarks Nationalbank

Finland: Finlands Bank

Island: Islands Sedelbank

Norge: Norges Bank

3) Med fordringar, för vilka bistånd lämnas enligt artikel 2 [8852] punkt 1 c, skall likställas,

a) dröjsmålsränta samt restavgift eller annan avgift som utgår på grund av försummad inbetalning av tull, skatter och andra avgifter intill den tidpunkt då fordringen överlämnas för indrivning i den stat som begärt bistånd,

b) dröjsmålsränta samt restavgift eller annan avgift som utgår på grund av försummad inbetalning av tull, skatter och andra avgifter efter den tidpunkt då fordringen överlämnats för indrivning i den anmodade staten och för vilka bistånd begäres i särskild framställning, samt

c) ersättning för indrivningskostnad som inte har samband med rättegångsförfarande vid domstol.

4) Böter och därmed förbundna kostnader omfattas inte av avtalet.

5) Med fordringar enligt avtalets artikel 2 [8852] punkt 1 c avses,

Förordning (1982:801) om tillämpning av ett avtal mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om ömsesidigt bistånd i tullfrågor

Uppdaterad:

a) för Sveriges del: tull, skatt och avgifter som uppbärs av tullväsendet i enlighet med tullagen [(1973:670)] (2000:1281) (Tullkodex m.m./Tullag, tullförordning, tullordning m.m. [101]) eller föreskrifter som meddelats med stöd av denna lag,

b) för Danmarks del: tull och andra avgifter som uppbärs enligt reglerna i tullagen (lag nr 519 den 13 december 1972 med senare ändringar) samt avgifter och bidrag, som uppbärs respektive utbetalas enligt reglerna i lag nr 595 och 596 den 22 december 1972 om administration av de Europeiska gemenskapernas förordningar om marknadsordningar för lantbruksvaror, frukt och trädgårdsprodukter m.m.,

c) för Finlands del: tull, skatt och andra avgifter som uppbärs av tullväsendet enligt bestämmelserna i tullagen (lag nr 573 den 14 juli 1978 jämte senare ändringar),

d) för Islands del: tull och andra avgifter som uppbärs enligt reglerna i tullagen (lag nr 59/1969 och lag nr 120/1976 med senare ändringar), och

e) för Norges del: tull och andra avgifter, som tullväsendet är ålagt att uppbära i samband med in- och utförsel av varor i enlighet med tullagen (lag nr 5 den 10 juni 1966) och andra lagar.

6) Framställningar och andra handlingar i ärenden angående bistånd till indrivning av fordringar skall vara avfattade på svenska, danska eller norska språket eller vara åtföljda av en översättning till något av dessa språk. Beträffande ärende om delgivning gäller detta dock endast framställningar om delgivning.

7) Framställning om bistånd som avser indrivning av fordringar och delgivningar skall alltid göras skriftligt.

8) I framställning om bistånd med indrivning skall anges,

a) den tullmyndighet som begär bistånd,

b) om betalningsskyldig är en fysisk person: namn, yrke eller titel, bostadsadress, födelsedata samt – om möjligt – arbetsplats och vistelseort,

c) om betalningsskyldig är en juridisk person: juridisk karaktär, namn och adress,

d) i förekommande fall den eller de orter i den anmodade staten där egendom som tillhör betalningsskyldig finns samt egendomens beskaffenhet,

e) fordringens art och belopp däri inbegripet upplupen ränta, den tid fordringen avser samt tidpunkt då fordringen helt eller delvis preskriberas enligt den egna statens lagstiftning,

f) grund för beräkning av ränta eller annan avgift som påförts på grund av bristande betalning enligt punkt 3 a eller 3 b, samt

g) annan omständighet som kan underlätta eller påskynda indrivning av fordringen.

9) Framställning om bistånd med indrivning får endast göras, om det sammanlagda betalningsanspråket, däri ej inräknat belopp som avses under punkt 3 a, uppgår till minst 1.000 danska kronor, 750 finska mark, 1.000 isländska nykronor, 1.000 norska kronor eller 850 svenska kronor.

10) Indrivning sker i den anmodade statens myntslag. Tullmyndigheten i denna stat skall snarast möjligt efter det biståndsframställningen inkommit omräkna det belopp framställningen avser till den statens myntslag enligt av centralbanken rekommenderad kurs som gällde den dag då framställningen inkom.

Indrivningen skall anses gälla det på nämnda sätt beräknade beloppet. Vid omräkningen får tillämpas de bestämmelser om avrundning till jämnt belopp som kan gälla enligt lagstiftningen i denna stat.

Om förändring i växelkurs äger rum under indrivningsförfarandet kan behörig myndighet i den anmodade staten efter hörande av centralbanken i denna stat besluta om den växelkurs som skall tillämpas i ärendet på grund av förändringen.

Utan hinder av föregående bestämmelser i denna punkt kan betalning av det belopp framställningen avser ske i den stats myntslag som begärt bistånd.

11) Verkställes begäran om indrivning skall den anmodade staten snarast möjligt underrätta den anmodande staten om resultatet härav.

Underrättelsen skall dessutom omfatta sådana omständigheter som kan ha betydelse för ärendets vidare behandling.

12) När indrivning enligt detta avtal skett i en av staterna och det indrivna beloppet kommit den anmodade staten tillhanda är denna stat ansvarig för det indrivna beloppet gentemot den stat som begärt bistånd.

13) Belopp, som inlutit på grund av bistånd enligt detta avtal, skall snarast möjligt inbetalas hos centralbanken i den egna staten på konto som innehas av centralbanken i den stat som har begärt bistånd.

I samband med inbetalningen skall uppgift lämnas om namn och adress på den tullmyndighet som äger uppbära beloppet samt om den fordran till vilket beloppet är att hänföra.

Inlutet belopp kan även insättas på postgirokonto som tillhör tullmyndigheten i den stat som begärt bistånd.

14) Överföring av valuta från en stat till en annan skall ske inom ramen för gällande betalningsöverenskommelse mellan staterna.